

Съединих

Работн. Кооперация „Нарѣдъ“ Дупница

Обява

Съобщава се на всички членове на кооперацията, че за избѣгване произволното съставяне на списъци за дѣйствителни членове, тѣй като до сега не сѫ спазвани нито въ единъ слу-
ай постановленията на чл. 15 ал. I-ва отъ Закона за Коп. Сдру-
жавания и чл. 6 отъ Устава, и вслѣдствие „безспѣдното“ изчез-
ване на старѣ списъци, то—кто за въ бѫдеще желае да се
мѣта за дѣйствителенъ членъ на кооперацията, най-късно до
10 февруари н. г. да подаде писмено заявление до Управител-
ия. Съвѣтъ съгласно поменатите членове отъ закона и устава,
като се има прѣдъ видъ и чл. 5 отъ Устава, за да се поправи
пушението и се състави напълно новъ и законенъ списъкъ на
дѣйствителни членове.

—26—3.

Отъ Упр. Съвѣтъ.

Защо е разединена интелигенцията?

У насъ, както въ всички
други страни, първенстваща
въ политическия и общес-
твени животъ се е падала на
интелигенцията. Тя съ своите
разбириания е бивала винаги го-
дъмъ лѣстъ, който е движилъ
политиката и давала потикъ
на обществения животъ. И кол-
кото по-голѣма е бивала ней-
ната сплотеностъ, толкова по-
исполнистичими сѫ бивали цѣ-
нитъ, които тя си е поставяла
на реализиране.

Въ нашият градъ, съдѣтъ дава-
тъ нещастни войни, липсва нѣ-
огашната сплотеностъ въ ин-
телигенцията, която прѣди тия
ойни се проявява въ всѣко
отношение. Нѣогашнитъ лю-
ителски театрални трупи, ко-
ито даваха своите „прѣдаст-
ления“ за събиране срѣдства
а различни културни цѣли на
рада; нѣогашната задушев-
ностъ на членовете на реве-
юционната организация въ гра-
ни, на която почти цѣлата
интелигенция пълнѣше редове-
ти, нѣма. Паметни сѫ за
ашия край врѣмената прѣли
слѣдъ Илинденското възстан-
ие — до Хуриета въ Осман-
ийската империя. Нашия край
изаши на революционо гѣзъ-
ло, свито до самата граница, и
интелигенцията даваше пълната
и подкрепа на това движение
а свободата на Македонската
емя. Тогава имаше идеяностъ
— имаше сплотеностъ, която се
произваваше при всѣко обще-
тено начинание. А сега слѣдъ
лополучните войни се чувствува
едно разединение, една
ецинтересованостъ отъ обще-
тени работи, като всѣки се
отдалъ на политикаствуване
въ кафенетата.

Но коя е причината за това
разединение, кѫдѣ е онай ци-
ентова спойка, която правѣше
въятелна нашата интелигенция?
Прѣди войните условията
на живота бѣха по-други отъ
толкото сегашните. Тогава жи-
вота бѣ по-лекъ и грижитъ—по-
алки относително прѣживяването
на човѣка. Но дойде бал-
анская война. Всички надеж-
и, подхранвани още отъ уче-
ческата скамейка, за свободата
на „освободената“ вече
акедония излѣзоха ялови, бла-
дарение „прѣстъпното безу-
ие“ на нашите управници.
въянахме се на голѣмото хоро-
общоевропейската война, и
къ пакъ благодарение на про-
жни политици взехме стра-
та на онѣзи, противъ които
въсе се оплѣчили цѣлъ свѣтъ
които въпослѣдствие бѣха осъ-

дени на смърть, а заедно съ
тѣхъ и България. А като по-
слѣдица отъ това имаме днеш-
ния тежъкъ и непоносимъ же-
вотъ.

Слаби сѫ плѣщитъ на на-
роднитъ маси да издѣржатъ
тежкото брѣме — непосилната
скажотия, а още по-слаба е
интелигенцията, понеже тя е
рожба на тия маси и затова
всѣки по своему намира, че ще
се турне край на това тегло и,
като резултатъ — силно пар-
тизъмъ. И това партизанство
е именно, което разединява ин-
телигенцията. Липсата на една-
квостъ въ разбириания и идея-
ностъ — тамъ се крие и разе-
динението.

И това не е явление само
въ нашия градъ. Не само на
Дупнишката интелигенция е
присъщо това разединение, а
въ цѣлата страна го има, защо-
то условията на живота почти
въ цѣлата България сѫ едни и
сѫщи, и заради това почти на-
всѣкѫдѣ грижитъ за общес-
твено сѫ изоставени на заденъ
планъ.

К. А-въ.

Ст. А. Близнаковъ

„Съединението прави силата“

Това сѫждене е изразъ на
българския националенъ
девизъ, надписанъ на държав-
ния гербъ, на зданието — „На-
родно събрание“ въ столи-
цата, на парите, печатите
и пр.

Модерното му значение
за насъ като народъ получи
гласностъ и употреба отъ
фактическото „съединяване“
между сѣверна и южна Бъл-
гария на 6. септември 1885 г.

Слѣдъ войната, станала
сѫщата година около мѣсецъ
ноември съ сѣрбитѣ, се зат-
вѣри значението на това сѫ-
ждене още повече на дѣло
въ нашия практически животъ.

За да се запази реда и гаран-
тира имота и живота на гра-
жданите и изобщо на жители-
те въ прѣдѣлите на отечество-
то ни, трѣбваше на сила да се
наложи на нашето тогава още
не свикнало на свободно, соб-
ствено задължение и изпълня-
ване своя граждански, отечес-
твън, политически и между-
народенъ дѣлъ — българско
общество.

Въ тази гигантска борба
за независимостъ, свобода на
единъ младъ — енергиченъ на-
родъ — се прѣплитаха кознитъ
и интригитъ, интереситъ и иде-
алитъ на дѣвѣтъ национални

политически и граждански
обществени течения — „кон-
серватори“ и „либерали“, отъ
които съ течение на врѣмето
до сега се формираха, ге-
рьзглобиха останалитѣ детайл-
ни групировки, единъ умѣре-
ни, срѣдни, другитѣ на дѣвѣтъ
крила — „лѣви“ и „дѣсни“ —
краини!

— Е какво стана слѣдъ ос-
вобождението съ нашия народъ,
който подъ гнета на двойното
робство (политическо и духо-
вно) бѣ принуденъ да бѫде
задруженъ, съединенъ?

— „Орель ракъ и щука“ —
Не ще имать сполука, макаръ
че сѫ се случайно впрегнали
заедно да теглятъ кола! (Сла-
вейковъ).

— До освобождението упра-
вленето е било въ чужди рѣ-
цѣ по отношение къмъ поли-
тико-икономичното и духовно
положение на народа. Обаче
общинитѣ въ днешна смисълъ
на думата — почти сѫ се замѣ-
ствали отъ черковнитѣ и уни-
чилищни настоятелства, мона-
стирски методи или още е-
снафски методи — занаятчискитѣ
(чехови) сдружавания.

— Освободихме се, „ad-hoc“
съ чужда намѣса и се намѣ-
рихме прѣдъ свѣршъ фактъ.
Това което е било бѣлънъ и
дѣйствителностъ отъ едната и
другата страна въ миналото и
настоящето, си съмѣняватъ
днесъ ролитъ и сигурно само
на сънѣ си спомнятъ нѣкое
възрастни оstarѣли хора у-
настъ нѣкогашното свое ужас-
но, безизходно положение въ
ролята на „рай“ покорна!

Икономическото положение
слѣдъ освобождението се из-
мѣни, зошто нахлуха у настъ
отъ западъ чуждите индустрі-
ални произведения и капитали
и съ това погубиха самостоя-
тното сѫществуване на много
български занаяти, про-
мишлени производства.

— „Службогонството“, съ
думитѣ на националния ни съ-
врѣмененъ поетъ, завзе бавно,
но сигурно въ съодцата и ду-
шилъ мѣстото на идеалите на
нашите граждани. И неусътно
за единъ, сънателно за дру-
гѣ, се започна едно вербу-
ване, заграбване, завладяване
на „избиратели“ отъ „избира-
митѣ“, обѣщания, създаване
на изкуствени служби, за да
се задоволятъ нуждите или по-
добре „апетититѣ“ на собстве-
ните партитни „приятели“,
„съмишленици“, „лидери“, кои-
то въмѣсто да урегулирваха и
нареждаха безизходното поло-
жение на отечеството оп-
равяха си собственото състо-
яние...

Слѣдва.

Отъ тукъ — отъ тамъ.

На „Иванчо...вчитъ“.

Наистина, ето едно име, което
напълно изразява духовната сѫщно-
сть на неговия носителъ. Дали крѣ-
стникътъ му още когато е билъ въ
пелени е прѣдвидѣлъ, че отъ него
ще стане съ единъ Иванчо и ини-
цио друго, затова го е кръстилъ съ
това бѣлъско име, или пъкъ самъ
Иванчо се е самоанализувалъ и убѣ-
дилъ че това име му най-подходи,
азъ не знае. Но отдаватъ хвала
на този, който тѣ сполучливо го
подбра. И втора хвала на самия
Иванчо, загдѣто високо, гордо и
безъ да се чеरви заявила: — „азъ
съмъ Иванчо!“

Ако бѣше само ти единъ един-
ственъ Иванчо, азъ никога не бихъ
ти отговорилъ. Но понеже има мно-

го, безбройно много Иванчовци въ
този градъ, които нѣматъ твоята смѣ-
лостъ да кажатъ — ние сме Иванчо-
вци, азъ имъ отговорямъ!

Значи Иванчо ми е създѣлъ не
на шега. Може би има право. Едно
грѣши, — обича само отъ страни да
дума и да дава съвети. Той е прѣд-
дѣлънъ да дава само директиви,
но за работа, не го търси, — нѣма
врѣме, тя е за хамалитѣ. Иванчо
счита своя лѣтъ заизпълненъ, щомъ
като си купи единъ билетъ за ве-
чирната.

И текко на изпълнителите, ако
не сѫ наредили програма по неговъ
вкусъ. А той иска:

1) Хоръ — 300 души читалищни

членове пѣять:

„Читалище напрѣдъ къмъ

работа зове“.

2) Оркестър — отъ 14 цигули,

7 пиана, военна музика, 6 тъпана и

4 зурили.

3) Хумореска — „Ойдоха ми петъ

тѣхъ лева“ — изпълнява читалищни

членове.

4) Драма въ 12 дѣйствия — уча-
ствува всички съмѣстства на гр. Ду-
ница.

— Свѣршва първата частъ. От-
дихъ. Прѣзъ това врѣме Иванчо за-
кусва и се мѣчи да си спомни кѫдѣ
се помѣщава читалището: — въ нѣ-
коя изба, или въ нѣкоя таванъ. И
какъ се отива въ него: — съ водола-
зъ или съ асансьоръ. Но не успѣва
да си спомни. Почва втората частъ:

1) Хоръ — 120 души — само член-
ки на читалището.

2) Монологъ — Какъ изгоре Гю-
ро Михайловъ.

3) Военна музика — свири „О, дѣ-
бодружански край“, а публиката

прѣзъ всичкото врѣме плаче...

III.

Нова година. Жива картина —
600 читалищни членове се пригъ-
щатъ, цѣлуватъ и си честитятъ.

Всички сѫ радостни, сиящи, ща-
сливи...

IV.

1) Лотария — на Иванъ се пада
най-хубавия прѣдметъ (подаренъ отъ
читалищни членове).

2) Хора, танци — до обѣдъ на
другия денъ.

Това го разбира Иванчо вече-
ринка. А тѣ що?

Наредили: оркестъръ, деклама-
ция, соло.

Дора и Фроса — соло, декламация.

Това вечеаринка ли е? Ела да види-
ши въ Веенния клубъ вечеаринка

момче, хемъ безплатно.

Но когато Дора и Фроса танцу-
ваха, Иванчо изгуби себе си. Опули